

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

van 9 juli 2019 met nummer RvVb-A-1819-1196
in de zaak met rolnummer 1718-RvVb-0434-A

Verzoekende partijen	1. de heer Frank TIMMERMANS 2. mevrouw Ines VAN DENHOUWE vertegenwoordigd door advocaat Gregory VERHELST, met woonplaatskeuze op het kantoor te 2600 Antwerpen, Uitbreidingstraat 2
Verwerende partij	de deputatie van de provincieraad van VLAAMS-BRABANT
Tussenkomenende partij	de heer Gunther VAN DOORSLAER vertegenwoordigd door de heer Johan KESTEMONT, met woonplaatskeuze op het adres te 1742 Ternat, Kerkstraat 27

I. BESTREDEN BESLISSING

Verzoekende partijen vorderen met een aangetekende brief van 13 maart 2018 de vernietiging van de beslissing van verwerende partij van 11 januari 2018.

Verwerende partij heeft het administratief beroep van verzoekende partijen tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Meise van 31 juli 2017 onontvankelijk verklaard.

Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Meise heeft aan tussenkomenende partij een stedenbouwkundige vergunning verleend voor het bouwen van een open serre voor de overdekte kweek van planten met uitbreiding van de zone voor verkoop van planten, met uitbreiding van de zone voor verkoop van planten in het agrarisch gebied en bijkomende verharding, op de percelen gelegen te 1861 Meise, Ossegemstraat 69.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

1.
Tussenkomenende partij verzoekt met een aangetekende brief van 25 april 2018 om in de procedure tot vernietiging tussen te komen. De voorzitter van de Raad laat tussenkomenende partij met een beschikking van 13 augustus 2018 toe in de debatten.

2.
Verwerende partij dient een antwoordnota en het administratief dossier in. Tussenkomenende partij dient een schriftelijke uiteenzetting in. Verzoekende partijen dienen een wederantwoordnota in.

3.
De kamervoorzitter behandelt de vordering tot vernietiging op de openbare zitting van 16 april 2019.

Advocaat Gregory VERHELST voert het woord voor verzoekende partijen. Verwerende partij verschijnt schriftelijk. Advocaat Johan KESTEMONT voert het woord voor tussenkomende partij.

4.

Het decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (DBRC-decreet) en het besluit van de Vlaamse regering van 16 mei 2014 houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (Procedurebesluit) zijn toegepast.

III. FEITEN

1.

Tussenkomende partij dient op 23 april 2017 bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Meise een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor het bouwen van een open serre voor de overdekte kweek van planten met uitbreiding van de zone voor verkoop van planten, met uitbreiding van de zone voor verkoop van planten in het agrarisch gebied en bijkomende verharding.

De aanvraag kent een voorgeschiedenis. Op 9 juni 2016 verleent verwerende partij in graad van administratief beroep enerzijds een stedenbouwkundige vergunning voor een nieuwbouwproject met commerciële detailhandel en appartementen en anderzijds een stedenbouwkundige vergunning voor verhardingen, gebruik van bestaande verhardingen, gebruik van een container binnen serre C als refter voor de werknemers en kantoor, een nieuwe opening van schuifpoort in serre C en een verbindingsas in dolomiet van 2m breed naar de te realiseren detailhandel. Beide vergunningen worden door de Raad vernietigd met arresten van 9 oktober 2018, respectievelijk met nummer RvVb/A/1819/0163 en met nummer RvVb/A/1819/0162.

2.

De percelen liggen volgens het gewestplan 'Halle-Vilvoorde-Asse', vastgesteld bij koninklijk besluit van 7 maart 1977, deels in woongebied met landelijk karakter en deels in agrarisch gebied.

3.

Er wordt geen openbaar onderzoek georganiseerd.

Het Departement Landbouw en Visserij adviseert op 9 juni 2017 gunstig.

De gemeentelijke stedenbouwkundige ambtenaar adviseert op 28 juni 2017 ongunstig:

“ ...

Er dient een ongunstig advies te worden verleend omwille van:

- *De afwijkende schaalgrootte (187m²) voor een bijgebouw in een tuinzone van een landelijk woonlint.*
- *De bekomen vergunningen reeds balanceren op de grens van het toelaatbaar ruimtelijk evenwicht voor deze omgeving en een bijkomende toename ten aanzien van de vergunde footprint niet meer past.*
- *Het projectvoorstel de vergunde zijdelingse bufferzone (linkerzijde) deels wijzigt voor bijkomende verkoop van planten in openlucht.*

...”

Het college van burgemeester en schepenen verleent op 31 juli 2017 een stedenbouwkundige vergunning:

“ ...

Vooreerst moet verwezen worden naar het gunstig ... advies van landbouw dd. 25/05/2017 ...

De aanvraag moet aanzien worden deel uitmakend van een vergunde in aanbouw zijnde winkel (verkoop van planen).

De aanvraag van de serre, tevens deel uitmakend van de bedrijfsgebouwenconfiguratie van de plantenkwekerij ... met de oprichting van een verkoopsoppervlakte voor planten moeten aanzien worden als één geheel.

De bouwaanvraag ligt volledig in het 'landelijk woongebied' en ligt op 19,05m afstand van de rechter perceelsgrens (nokhoogte aanvraag serre = 4,5m).

Zij vormen geen enkele last tov. de aanpalende burens, te meer de voorzien aanplantingen van de nodige groenschermen.

Een bijgebouw van deze kleine oppervlakte (187m²) is toegelaten in deze zone.

...”

4.

Tegen die beslissing tekenen verzoekende partijen op 20 november 2017 administratief beroep aan bij verwerende partij.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van 22 december 2017 om het beroep onontvankelijk te verklaren wegens laattijdigheid.

Na de hoorzitting van 9 januari 2018 verklaart verwerende partij het beroep op 11 januari 2018 onontvankelijk:

“ ...

3. Horen

...

De beroepsindiener legt een nota neer ter weerlegging van het verslag van de provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar. Hij vraagt zich af wat de waarde is van het attest van aanplakking. Het grondwettelijk hof heeft dit document als voldoende bewijs erkend, op voorwaarde dat de gemeentesecretaris het attest eert en controleert. Er werd een attest opgevraagd, maar het attest was er niet. De dag erna werd een attest opgemaakt waarin staat dat twee maanden ervoor de aanplakking is gebeurd. Het attest is pas opgemaakt nadat het is opgevraagd. Het beroep is dus wel degelijk tijdig. Bij gebrek aan daadwerkelijke aanplakking en controle, attesteert men niet correct dat de aanplakking wel degelijk gebeurd is. Men toont nu foto's van een aanplakking. De buur houdt de site goed in het oog (zie vroegere beroepen). Het is onwaarschijnlijk dat de aanplakking niet gezien is. Gedurende de tijd dat de aanplakking is gebeurd, is de buur er 10 maal voorbijgelopen en werd de aanplakking niet opgemerkt. Van de looproutes wordt een bewijs neergelegd. Gelet op de politieke situatie in Meise, worden grote vraagtekens geplaatst bij de vergunning. Kritiek ten gronde is dat er een openbaar onderzoek had moeten plaatsvinden. Dan had men bezwaar kunnen indienen en daardoor had het dossier ook beter kunnen opgevolgd worden. De foto's van aanplakking zijn duidelijk geënceneerd en de aanplakking is opnieuw weggehaald. De vergunning is verleend tegen het advies van de gemeentelijke ambtenaar in. Als men 10 maal langskomt op een maand, op 10 m van het huis, en men ziet geen aanplakking, is er geen aanplakking. De integriteit van de beroepsindiener wordt aangetast. Volgens de foto's staat het hek op een andere plaats.

De aanvrager stelt dat men alleen moet bewijzen dat de aanplakking niet correct is verlopen. De nota bevat veel verdachtmakingen, maar er zit geen bewijs in. Het attest van aanplakking bevat duidelijk de datum van 19 augustus 2017. Aan de hand van de e-mail met de foto is een

start van aanplakking aangetoond. Het moment van aanplakking bepaalt de beroepstermijn. Zo niet krijgt men rechtsonzekerheid. Een buur verklaart wel degelijk dat er altijd een document heeft uitgehangen. Men heeft alles volgens het boekje gedaan omdat men weet dat men in het oog gehouden wordt.

4. Bespreking

...

In toepassing van art. 4.7.21. §3 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening beschikt elke natuurlijke persoon of rechtspersoon die rechtstreeks of onrechtstreeks hinder of nadelen kan ondervinden ingevolge de bestreden beslissing over een termijn van 30 dagen ingaand de dag na deze van de aanplakking vermeld in art. 4.7.19. §2, om beroep in te dienen. Tot de aanplakking werd overgegaan op 19 augustus 2017, conform het attest, afgeleverd door de gemeentesecretaris of zijn gemachtigde.

De beroepsindiener haalt op pagina 6 van zijn beroepschrift onder punt 9. aan dat de vergunningsbeslissing nooit werd aangeplakt en dat de beroepers nooit kennis genomen hebben van enige aanplakking.

Het attest van aanplakking, opgesteld door de gemeentesecretaris van de gemeente op 24 oktober 2017, stelt het volgende:

“Ondergetekende, de gemeentesecretaris van Meise, verklaart dat de bouwheer de aanplakking van de stedenbouwkundige vergunning van 31 juli 2017 ‘...’ per e-mail heeft meegedeeld op 19 augustus 2017, vergezeld van een ondertekende verklaring op eer en een foto van de aanplakking op de bouwplaats.”

De geldigheid van het attest van aanplakking wordt vastgesteld uit de verklaring op eer van de aanvrager en uit de foto die toegevoegd is aan het dossier. De beroepsindiener toont onvoldoende aan dat de verklaring van de secretaris niet afdoende zou zijn. Evenmin wordt aangetoond door de beroepsindiener dat de aanplakking niet zou gebeurd zijn of dat ze onvoldoende zichtbaar zou zijn geweest. Er is een attest van de secretaris en dit is geldig tot er een bewijs van het tegendeel is.

Het beroep is gedateerd 20 november 2017 en werd dezelfde dag op de post afgegeven. Het beroep werd op 22 november 2017 ontvangen op het provinciebestuur. De termijn van 30 dagen werd niet gerespecteerd.

Het beroepschrift voldoet niet aan de vormvoorschriften opgelegd door art. 4.7.21. van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening.

...

Dat is de bestreden beslissing.

IV. ONTVANKELIJKHEID VAN DE TUSSENKOMST

Uit het dossier blijkt dat het verzoek tot tussenkomst tijdig en regelmatig is ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

Uit het dossier blijkt dat de vordering tijdig en regelmatig is ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

VI. ONDERZOEK VAN DE MIDDELEN – ENIG MIDDEL

Standpunt van de partijen

1.

Verzoekende partijen voeren de schending aan van de artikelen 4.7.15, 4.7.19, 4.7.21 en 4.7.23 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (hierna: VCRO), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het besluit van de Vlaamse regering van 5 mei 2000 betreffende de openbare onderzoeken over aanvragen tot stedenbouwkundige vergunning, verkavelingsaanvragen en aanvragen tot verkavelingswijziging, van het motiverings-, het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur, en van de ontstentenis van de rehtens vereiste feitelijke en juridische grondslag.

In een eerste middelonderdeel stellen zij in essentie dat verwerende partij hun administratief beroep tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Meise van 31 juli 2017, in het licht van de volgens hen gebrekkige aanplakking van de mededeling van deze beslissing, ten onrechte als laattijdig heeft beschouwd. Zij menen dat het attest van aanplakking en de verklaring op eer van tussenkomende partij in voorliggend geval geen afdoende bewijs vormen van een regelmatige aanplakking gedurende een termijn van 30 dagen vanaf 19 augustus 2017, op basis waarvan het aanvangspunt wordt berekend van de vervaltermijn van 30 dagen waarbinnen zij overeenkomstig (de toepasselijke versie van) artikel 4.7.21, §3, 3° VCRO als derde-belanghebbenden georganiseerd administratief beroep dienen in te stellen. Zij stellen dat het attest van aanplakking door de gemeentesecretaris ten onrechte enkel is gesteund op een éénzijdige verklaring op eer van de aanvrager van 19 augustus 2017, waarin hij verklaart te zijn overgegaan tot de aanplakking en waarbij een onduidelijke foto werd gevoegd waaruit niet kan worden afgeleid waar de betreffende aanplakking is gebeurd. Zij menen dat het attest van aanplakking in die optiek enkel het 'bewijs' inhoudt van de ("*maanden oude*") éénzijdige verklaring op eer van de aanvrager, gezien duidelijk blijkt dat er door de gemeentesecretaris of zijn gevolmachtigde niet effectief werd gecontroleerd of de aanplakking daadwerkelijk en regelmatig heeft plaatsgevonden. Zij merken op dat zij dezelfde argumentatie ook hebben opgeworpen terloops de administratieve beroepsprocedure, maar dat verwerende partij hiervan in de bestreden beslissing abstractie maakte. Zij stellen dat zij terloops deze procedure ook objectieve argumenten en stukken hebben aangehaald op basis waarvan redelijkerwijze blijkt dat zij een daadwerkelijke aanplakking (gedurende een periode van dertig dagen) alleszins zouden hebben opgemerkt. Zij wijzen met name op het feit dat zij naast de bouwpercelen waarop de betreffende aanplakking zou hebben plaatsgevonden wonen, en dat eerste verzoekende partij aldaar regelmatig voorbij loopt. Zij wijzen tevens op de vaststelling dat zij reeds meerdere procedures hebben ingesteld tegen eerdere stedenbouwkundige vergunningen met betrekking tot de site van tussenkomende partij, en de gebeurtenissen op de site om die reden nauwlettend opvolgen. Zij menen dat de regelmatige aanplakking evenmin blijkt uit de stukken van tussenkomende partij. Zij betwisten met name de bewijskracht van de foto's, en stellen dat uit de foto die zagezegd op 13 september 2017 werd genomen niet blijkt dat de aanplakking gedurende dertig dagen correct is gebeurd, temeer uit een vergelijking met de andere foto blijkt dat de aanplakking op twee verschillende plaatsen gebeurde. Zij betwisten tevens de getrouwheid van de getuigenverklaring die tussenkomende partij bijbrengt, gezien de getuige nauwe banden heeft met tussenkomende partij en derhalve niet objectief en neutraal is. Zij merken tenslotte nog op dat het attest van aanplakking eveneens onregelmatig is doordat daarop de eerste dag van de aanplakking daarop niet uitdrukkelijk wordt vermeld. Zij menen dan ook dat hun beroepstermijn op het ogenblik van hun administratief beroepschrift op 20 november 2017 (nog) niet was beginnen lopen ingevolge de ontstentenis van (bewijs van) regelmatige aanplakking, zodat hun beroep onterecht laattijdig werd bevonden.

In een tweede middelonderdeel stellen verzoekende partijen in essentie dat er ten onrechte geen openbaar onderzoek werd georganiseerd omtrent de aanvraag. Zij menen dat dergelijk onderzoek (overeenkomstig artikel 3, §3, 4° van het besluit van de Vlaamse regering van 5 mei 2000 betreffende de openbare onderzoeken) was vereist, gezien het voorwerp van de aanvraag de uitbreiding voorziet van een bestaand gebouw met een bruto volume van meer dan 2000m³, vermits de serre blijkens de vergunningsbeslissing van het college van burgemeester en schepenen in eerste administratieve aanleg een uitbreiding vormt van de commerciële ruimten die thans worden opgericht. Zij stellen dat hierdoor niet alleen de voormelde vergunningsbeslissing werd aangetast, maar ook de bestreden beslissing. Zij menen dat zij ingeval van een openbaar onderzoek waren gewaarschuwd dat er een vergunningsaanvraag werd ingediend, waarna zij het dossier en in het bijzonder de regelmatige aanplakking nauwgezet konden opvolgen en tijdig administratief beroep konden indienen. Zij stellen dat zij dit argument ook hebben opgeworpen terloops de administratieve beroepsprocedure, maar dat verwerende partij hiervan in de bestreden beslissing abstractie maakte.

2.

Verwerende partij betwist het eerste onderdeel van het middel. Zij stelt dat zij zich bij de beoordeling van de tijdigheid van het administratief beroep, in tegenstelling tot de bewering van verzoekende partijen, niet louter heeft gesteund op het attest van aanplakking. Zij stelt dat het administratief dossier *“nog andere stukken bevat die plausibel maken dat er wel degelijk een aanplakking heeft plaatsgevonden”*, met name een mail van de aanvrager van 19 augustus 2017, *in tempore non suspecto*, vergezeld van een foto van de aanplakking en met de duidelijke mededeling dat er een aanplakking gebeurde, zoals ook zo werd geattesteerd door de gemeentesecretaris. Zij meent dat verzoekende partijen niet aantonen dat de aanplakking niet is gebeurd dan wel onvoldoende zichtbaar was, terwijl er tegen het attest van de gemeentesecretaris evenmin een klacht werd ingediend wegens valsheid in geschrifte.

3.

Tussenkomen partij betwist het middel. Ter weerlegging van het eerste middelonderdeel benadrukt zij dat verzoekende partijen het bestaan van haar mail van 19 augustus 2017, waarin zij op eer verklaart dat de aanplakking is gebeurd en hiervan ook een foto bijvoegt, niet betwisten. Zij stelt dat de gemeente ingevolge deze mail *“nog eens in het bijzonder op de hoogte werd gesteld van deze aanplakking en derhalve op haar controlebevoegdheid gewezen”*. Zij benadrukken dat de onregelmatigheid van de aanplakking niet wordt vermoed maar bewezen moet worden, en stellen dat verzoekende partijen *“geen stukken bijbrengen die zouden kunnen aantonen dat de gemeente geen controle van de regelmatige aanplakking zou gedaan hebben”*. Zij meent dat de verklaring van eerste verzoekende partij dat hij geen aanplakking heeft opgemerkt, hoewel hij nochtans regelmatig langs de site loopt, geen pertinent bewijs vormt van een onregelmatige aanplakking, en wijst ter weerlegging hiervan naar de verklaring op eer van een derde die regelmatig langs de site wandelt *“dat de aanplakking vanaf 19.08 tot 18.09 zichtbaar op het terrein aangeplakt werd”*. In zoverre verzoekende partijen aanvoeren dat het attest van aanplakking geen melding maakt van de eerste dag van de aanplakking, wijst zij op de datum van haar mail met de mededeling van de aanplakking.

Wat betreft het tweede middelonderdeel stelt tussenkomen partij dat dit niet moet worden onderzocht, *“vermits de beoordeling van het eerste middelonderdeel zowel bij inwilliging als bij niet-inwilliging een verder onderzoek van dit tweede middelonderdeel overbodig maakt”*.

4.

In hun wederantwoordnota herhalen verzoekende partijen in hoofddorde de argumentatie in hun verzoekschrift. Zij merken op dat noch verwerende partij, noch tussenkomen partij betwisten dat eerste verzoekende partij meermaals voorbij de bouwpercelen passeerde, en dat de getuige van

tussenkomen partij en laatstgenoemde gelijklopende belangen hebben. Zij benadrukken dat van hen onmogelijk kan worden verlangd dat zij aantonen dat er geen regelmatige aanplakking heeft plaatsgevonden, gezien zij geen negatief bewijs kunnen leveren. In dezelfde zin stellen zij dat zij niet kunnen aantonen dat de gemeentesecretaris de aanplakking niet effectief heeft gecontroleerd, in de rand waarvan zij opmerken dat geen enkele partij beweert dat een dergelijke controle wel heeft plaatsgevonden. Zij stellen dat noch verwerende partij, noch tussenkomen partij aantonen dat de aanplakking wel degelijk regelmatig heeft plaatsgevonden, en wijzen op het feit dat zij verschillende elementen aanhalen waaruit het tegendeel blijkt.

Beoordeling door de Raad

1.

De kern van de discussie tussen partijen betreft het bewijs van (de startdatum van) de regelmatige aanplakking van de mededeling die te kennen geeft dat het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Meise op 31 juli 2017 (in eerste administratieve aanleg) een stedenbouwkundige vergunning verleende, en de daaraan verbonden startdatum van de vervaltermijn van dertig dagen voor verzoekende partijen om hiertegen als derde belanghebbenden administratief beroep aan te tekenen.

De relevante artikelen 4.7.19, §2 VCRO en 4.7.21, §3, 3° VCRO luiden (in de toepasselijke versie) als volgt:

“Art. 4.7.19, §2. Een mededeling die te kennen geeft dat de vergunning is verleend, wordt door de aanvrager gedurende een periode van dertig dagen aangeplakt op de plaats waarop de vergunningsaanvraag betrekking heeft. De aanvrager brengt de gemeente onmiddellijk op de hoogte van de startdatum van de aanplakking. De Vlaamse Regering kan, zowel naar de inhoud als naar de vorm, aanvullende vereisten opleggen waaraan de aanplakking moet voldoen.

De gemeentesecretaris of zijn gemachtigde waakt erover dat tot aanplakking wordt overgegaan binnen een termijn van tien dagen te rekenen vanaf de datum van de ontvangst van de beslissing van het college van burgemeester en schepenen.

De gemeentesecretaris of zijn gemachtigde levert op eenvoudig verzoek van elke belanghebbende, vermeld in artikel 4.7.21, §2, een gewaarmerkt afschrift van het attest van aanplakking af.”

“Art. 4.7.21, §3. Het beroep wordt op straffe van onontvankelijkheid ingesteld binnen een termijn van dertig dagen, die ingaat: ...

3° voor wat betreft het beroep ingesteld door elke andere belanghebbende: de dag na deze van aanplakking.”

De voorbereidende werken (*Parl.St. VI.Parl., 2008-2009, stuk 2011, nr. 1, pp. 187-188, 557*) stellen hieromtrent het volgende:

“Uitgangspunt voor de berekening van de beroepstermijn voor derden-belanghebbenden

...

De bewijslast om aan te tonen dat de aanvrager aan zijn aanplakkingsplicht heeft verzaakt, berust bij de persoon die het beroep instelt. Meestal zal dat gebeuren aan de hand van middelen die een vrije bewijswaarde hebben en die dus door de deputatie moeten worden gewaardeerd, het gaat dan bvb. om getuigenverklaringen of aanwijzingen waaruit een feitelijk vermoeden kan worden afgeleid.

Het is wenselijk dat op de aanplakkingsplicht een degelijk gemeentelijk overheidstoezicht wordt geïnstalleerd.”

Het Grondwettelijk Hof overwoog daaromtrent het volgende (in arrest nr. 2011/8 dd. 27 januari 2011):

“B.13.3.3.4. Het feit dat de beroepstermijn voor vergunningsbeslissingen ingaat de dag na die van de aanplakking is ingegeven door het doel de vergunningsaanvrager zo snel mogelijk rechtszekerheid te verschaffen, wat niet mogelijk is wanneer de aanvang van de beroepstermijn afhangt van de kennisneming van de beslissing door de verzoeker. Daarbij vermocht de decreetgever rekening te houden met het feit dat het gaat om hetzij grote projecten, waarvan genoegzaam bekend zal zijn dat de vergunning werd verleend, hetzij projecten waarvan de weerslag is beperkt tot de onmiddellijke omgeving van de plaats waarop de vergunningsaanvraag betrekking heeft. De decreetgever kon dan ook redelijkerwijs ervan uitgaan dat de aanplakking een geschikte vorm van bekendmaking is om belanghebbenden op de hoogte te brengen van het bestaan van de vergunningsbeslissing.

Bovendien dient de bevoegde burgemeester erover te waken dat tot aanplakking wordt overgegaan en attesteert de burgemeester of zijn gemachtigde de aanplakking. Het gemeentebestuur dient op eenvoudig verzoek een gewaarmerkt afschrift van dat attest af te geven ... De dag van eerste aanplakking moet uitdrukkelijk worden vermeld (Parl. St., Vlaams Parlement, 2008-2009, nr. 2011/1, p. 181). Bijgevolg kan een belanghebbende weten wanneer de beroepstermijn aanvangt en wanneer die verstrijkt.

In de parlementaire voorbereiding van het decreet van 27 maart 2009 wordt eveneens gepreciseerd dat indien de aanplakking niet of niet correct geschiedt, dit «wordt [...] 'gesanctioneerd' door middel van de beroepstermijnenregeling» ... Hieruit dient te worden afgeleid dat in dat geval de burgemeester de aanplakking niet vermag te attesteren, zodat de beroepstermijn geen aanvang neemt.”

2.

Uit geciteerde artikelen volgt dat de VCRO voor derde belanghebbenden één vertrekpunt voorziet van hun vervaltermijn van dertig dagen om administratief beroep aan te tekenen tegen een vergunningsbeslissing van het college van burgemeester en schepenen, met name de dag na deze van (regelmatige) aanplakking van de mededeling dat er in eerste aanleg een stedenbouwkundige vergunning werd afgeleverd. De regelmatige (vanaf de openbare weg voldoende zichtbare en leesbare) aanplakking op de plaats waarop de vergunningsaanvraag betrekking heeft gedurende een (volledige) termijn van dertig dagen (overeenkomstig artikel 4.7.19, §2, lid 1 VCRO) is dan ook van essentieel belang om de rechten van derde belanghebbenden te vrijwaren. Het betreft voor hen (in beginsel) de enige kennisgeving inzake het bestaan van een stedenbouwkundige vergunning, terwijl ze slechts beschikken over een relatief korte vervaltermijn om desgevallend administratief beroep in te stellen. Zij moeten op het ogenblik van de vaststelling van de aanplakking, binnen de beroepstermijn van dertig dagen, in beginsel ook nog (en bij ontstentenis van een openbaar onderzoek voor het eerst) het vergunningsdossier inkijken op de gemeente, met het oog op de (gebeurlijke) opmaak van een (gemotiveerd) beroepschrift. Het wordt niet betwist dat de aanplakking van (de mededeling van het verlenen van) de stedenbouwkundige vergunning in voorliggend dossier bovendien (in beginsel) de eerste en (bij ontstentenis van betekening van de vergunningsbeslissing) enige bekendmaking is aan verzoekende partijen van het feit dat de aanvrager en houder van de vergunning het bouwproject wil realiseren. De aanvraag werd niet onderworpen aan een openbaar onderzoek, naar aanleiding waarvan belanghebbende derden desgevallend reeds eerder kennis konden nemen van de intenties van de aanvrager (en vervolgens extra waakzaam konden zijn). Derhalve is (het bewijs van) de startdatum van (regelmatige) aanplakking cruciaal bij de beoordeling van de tijdigheid van het administratief beroep.

In zoverre verzoekende partijen als derde belanghebbenden (de startdatum van) de (regelmatige) aanplakking betwisten, en daarmee tevens de startdatum van hun beroepstermijn, dragen zij in beginsel de bewijslast ter zake. Zij moeten aantonen dan wel aannemelijk maken dat de

aanplakking (door tussenkomende partij als aanvrager van de vergunning) niet geschiedde conform artikel 4.7.19, §2, lid 1 VCRO, dan wel niet op het tijdstip dat wordt vermeld in het attest van aanplakking conform artikel 4.7.19, §2, lid 3 VCRO. Zij dienen daartoe concrete elementen aan te voeren die - kunnen - wijzen op de ontstentenis van een (regelmatige) aanplakking, dan wel van een geldig attest van aanplakking (vanaf een bepaalde datum). Het attest van aanplakking in de zin van artikel 4.7.19, §2, lid 3 VCRO vormt een belangrijk bewijsmiddel om (de startdatum van) de (regelmatige) aanplakking aan te tonen, maar betreft niet het enige mogelijke bewijsmiddel, zoals onder meer blijkt uit de vaststelling dat artikel 4.7.21, §3, 3° VCRO niet expliciet verwijst naar artikel 4.7.19, §2, lid 3 VCRO. De (startdatum van) (regelmatige) aanplakking kan desgevallend ook worden aangetoond dan wel worden betwist met andere bewijsmiddelen, die door verwerende partij moeten worden geëvalueerd. Dit kan onder meer noodzakelijk zijn indien de bewijswaarde van het attest van aanplakking (en de daarin opgenomen startdatum van aanplakking) op basis van andere (bewijs)stukken in vraag wordt gesteld.

3.

Het administratief beroep van verzoekende partijen wordt door verwerende partij onontvankelijk verklaard wegens laattijdigheid. Zoals blijkt uit de bestreden beslissing, steunt verwerende partij haar oordeel op de vaststelling dat er een geldig attest van aanplakking van de gemeentesecretaris van 24 oktober 2017 voorligt, dat werd opgemaakt op basis van een verklaring op eer van de aanvrager en een daarbij gevoegde foto, terwijl verzoekende partijen geen bewijzen aanvoeren waaruit het tegendeel blijkt en op basis waarvan kan worden vastgesteld dat er geen regelmatige aanplakking plaatsvond. Het betreffende attest van aanplakking van de gemeentesecretaris van 24 oktober 2017 bepaalt het volgende:

“Ondergetekende, de gemeentesecretaris van Meise, verklaart dat de bouwheer de aanplakking van de stedenbouwkundige vergunning ... van 31 juli 2017 ... per email heeft meegedeeld op 19 augustus 2017, vergezeld van een ondertekende verklaring op eer en een foto van de aanplakking op de bouwplaats.”

Gelet op geciteerde bewoordingen vormt het attest van aanplakking (waarop verwerende partij haar bestreden beslissing steunt) enkel de bevestiging van de gemeentesecretaris dat zij op 19 augustus 2017 van tussenkomende partij een verklaring op eer en een foto van de aanplakking ontving, zodat het eerder moet worden beschouwd als een ontvangstbewijs van de verklaring op eer. Het attest, dat louter werd opgemaakt op basis van een verklaring op eer van de aanvrager, betreft dan ook enkel de vaststelling dat de bouwheer heeft meegedeeld dat de stedenbouwkundige vergunning in eerste administratieve aanleg werd aangeplakt, terwijl dit door verzoekende partijen wordt tegengesproken.

Er wordt niet geattesteerd dat de gemeentesecretaris of zijn gemachtigde de (regelmatigheid van) de aanplakking ter plaatse heeft gecontroleerd. Uit het administratief dossier blijkt evenmin dat er enige vorm van controle is geweest, terwijl verzoekende partijen niet kunnen worden geacht om terzake een negatief bewijs te leveren. Dergelijke controle was evenmin louter aan de hand van de bij de verklaring op eer gevoegde foto mogelijk, gezien daaruit geen aanplakking blijkt op de plaats waarop de vergunningsaanvraag betrekking heeft, die vanaf de openbare weg voldoende zichtbaar en leesbaar is. Derhalve blijkt niet dat er *in casu* op gemeentelijk niveau over werd gewaakt dat de bestreden vergunningsbeslissing in eerste administratieve aanleg door tussenkomende partij (effectief) regelmatig (gedurende een periode van dertig dagen en op de plaats waarop de vergunningsaanvraag betrekking heeft) werd aangeplakt. Het attest vermeldt evenmin de datum van de start van de aanplakking, hoewel dit gegeven essentieel is om de startdatum van de administratieve beroepstermijn van derden (op basis van artikel 4.7.21, §3, 3° VCRO) te berekenen, en laatstgenoemden enkel bij vermelding van de startdatum van aanplakking kunnen weten wanneer hun beroepstermijn aanvangt en verstrijkt. Gelet op voormelde vaststellingen, kan er aan het betreffende attest van aanplakking geen bewijswaarde (van de startdatum van

aanplakking) worden toegekend in de zin van artikel 4.7.19, §2, lid 2 VCRO (met het oog op de beoordeling van de termijn in artikel 4.7.21, §3, 3° VCRO). In die optiek kon verwerende partij zich in haar beoordeling redelijkerwijze niet beperken tot de loutere verwijzing naar het attest van aanplakking om te besluiten dat de beroepstermijn van verzoekende partijen op het ogenblik van het indienen van hun administratief beroep reeds was verstreken, temeer gelet op hun argumentatie inzake het gebrek aan (regelmatige) aanplakking terloops de administratieve beroepsprocedure.

4.

Gelet op het belang van een afdoende bewijs van (de startdatum van) de (regelmatige) aanplakking om de rechten van derde belanghebbenden te vrijwaren, volstaat het dat verzoekende partijen redelijkerwijze aannemelijk maken dat er gegronde twijfel bestaat omtrent (de startdatum van) de (regelmatige) aanplakking (gedurende een periode van dertig dagen), waarbij deze gegronde twijfel in hun voordeel dient te spelen. De bewijslast in hun hoofde reikt niet zover dat zij de ontstentenis van (regelmatige) aanplakking (gedurende een periode van dertig dagen) dan wel (het juiste tijdstip van) de aanplakking moeten aantonen, gezien dit voor hen feitelijk onmogelijk is op het ogenblik van het indienen van hun beroepschrift, terwijl (de datum van) de (regelmatige) aanplakking *in casu* niet duidelijk blijkt uit de voorliggende stukken.

Verzoekende partijen tonen aan de hand van de argumentatie in hun verzoekschrift, in navolging van hun argumentatie terloops de administratieve beroepsprocedure, in het licht van de concrete omstandigheden van de zaak redelijkerwijze afdoende aan dat er gereede twijfel bestaat omtrent (de startdatum van) de (regelmatige) aanplakking (gedurende dertig dagen). Zoals blijkt uit het administratief dossier en door partijen niet wordt betwist, wonen verzoekende partijen naast de bouwpercelen en passeren zij daar derhalve regelmatig, terwijl zij ook procedures hebben gevoerd naar aanleiding van eerdere vergunningen voor de betreffende site van tussenkomende partij en derhalve vertrouwd zijn met de betekenis en het belang van een aanplakking. Er kan dan ook redelijkerwijze worden vermoed dat zij een gebeurlijke (regelmatige) aanplakking gedurende dertig dagen zouden hebben opgemerkt. Hun stelling dat er geen (regelmatige) aanplakking heeft plaatsgevonden (gedurende dertig dagen) wordt evenmin (ernstig) weerlegd door de stukken van de aanvrager, gezien er enkel een éézijdige verklaring op eer voorligt en twee onduidelijke foto's, evenals een verklaring van een getuige waarvan de neutraliteit door verzoekende partijen wordt betwist (terwijl hun argumentatie daaromtrent door tussenkomende partij klaarblijkelijk ook niet ernstig wordt weerlegd).

5.

Gelet op voormelde vaststellingen, kon verwerende partij op basis van de stukken van het dossier, en met name het gebrek aan bewijs van (de startdatum van) de (regelmatige) aanplakking conform artikel 4.7.19, §2, lid 2 VCRO, redelijkerwijze niet oordelen dat de beroepstermijn in artikel 4.7.21, §3 VCRO, op het ogenblik van het indienen van het administratief beroep door verzoekende partijen, (gelet op de startdatum van aanplakking) reeds was verstreken. Er wordt geoordeeld dat de betreffende beroepstermijn alsdan nog niet was aangevangen ingevolge het gebrek aan (bewijs van) (regelmatige) aanplakking.

Het eerste middelonderdeel is in de aangegeven mate gegrond.

6.

Gelet op de beoordeling van het eerste middelonderdeel, dient het tweede middelonderdeel inzake de noodzaak tot het organiseren van een openbaar onderzoek niet te worden onderzocht, temeer dit niet tot een ruimere vernietiging kan leiden. Het staat aan verwerende partij om hieromtrent in het kader van haar herstelbeslissing desgevallend standpunt in te nemen.

VII. KOSTEN

1.

De kosten van het geding, die het rolrecht en de rechtsplegingsvergoeding omvatten, worden overeenkomstig artikel 33 DBRC-decreet ten laste gelegd van verwerende partij, die ingevolge het inwilligen van het verzoek tot vernietiging wordt beschouwd als de partij die ten gronde in het ongelijk wordt gesteld.

2.

Verzoekende partijen vorderen naast de betaalde rolrechten van 400 euro tevens een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro. De Raad kan overeenkomstig artikel 21, §7 DBRC-decreet, op verzoek van een partij, een rechtsplegingsvergoeding toekennen, die een forfaitaire tegemoetkoming is in de kosten en honoraria van de advocaat van de partij die ten gronde in het gelijk wordt gesteld. Het gevorderde bedrag van 700 euro is conform met het basisbedrag overeenkomstig artikel 20/1, §1 Procedurebesluit. Gezien er geen redenen zijn om af te wijken van het basisbedrag, en verwerende partij hieromtrent overigens geen verweer voert, kan de gevorderde rechtsplegingsvergoeding worden toegekend.

3.

Tussenkommende partij verzoekt om de kosten ten laste te leggen van verzoekende partijen. Wat betreft het door tussenkommende partij betaalde rolrecht, komt het passend voor om dit niet ten laste te leggen van verwerende partij (of verzoekende partijen), gezien tussenkommende partij zelf beslist om al dan niet tussen te komen in een procedure. De (vrijwillige) tussenkomst van een tussenkommende partij mag de inzet van de procedure in hoofde van verwerende partij (en in hoofde van verzoekende partij) niet verzwaren (mede om te vermijden dat het recht op toegang tot de rechter onredelijk zou worden bezwaard). Iedere tussenkommende partij dient de kosten van haar tussenkomst dan ook zelf te dragen. Wat betreft de (impliciet gevorderde) rechtsplegingsvergoeding bepaalt artikel 21, §7, lid 6 DBRC-decreet dat “*de tussenkommende partijen niet kunnen worden gehouden tot de betaling van de rechtsplegingsvergoeding of die vergoeding genieten*”. De vordering van tussenkommende partij inzake de kosten wordt verworpen

BESLISSING VAN DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het verzoek tot tussenkomst van de heer Gunther VAN DOORSLAER is ontvankelijk.
2. De beslissing van verwerende partij van 11 januari 2018, waarbij het administratief beroep van verzoekende partijen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.
3. Verwerende partij dient een nieuwe beslissing te nemen over het administratief beroep van verzoekende partijen, en dit binnen een termijn van vier maanden te rekenen vanaf de dag na de dag van de betekening van dit arrest.
4. De kosten van het beroep, begroot op de rolrechten van 400 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro, worden ten laste gelegd van verwerende partij.
5. De kosten van de tussenkomst, begroot op het rolrecht van 100 euro, worden ten laste gelegd van tussenkomende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel in openbare zitting van 9 juli 2019 door de achtste kamer.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de achtste kamer,

Marino DAMASOULIOTIS

Pascal LOUAGE